

KAPITOLA 1

Z pod Heleniných poničených nehtů prýštila krev, hromadila se jí na lůžkách nehtů a odtamtud stékala v drobných rudých čůrcích přes klouby prstů. Navzdory bolesti se chytla levou rukou římsy ještě pevněji, aby mohla pravou ruku posunout dopředu. Špína a krev pod dlaní způsobovaly, že jí sevření podkluzovalo. Do rukou ji chytaly takové křeče, až se její dlaně samovolně svíraly. Tápala pravičkou nad sebou, ale nedokázala se vytáhnout ani o píd'.

S výkřikem sklouzla o něco níž a zůstala viset za zkrvažené konečky prstů. Šest pater pod jejíma nohama byl záhon uschlých květin, plný starých cihel a kusů střešních tabulek, které se během let ulámaly ze zchátralého sídla a zůstaly tam ležet rozbité na kusy. Helen se ani nemusela dívat dolů, aby pochopila, že sama dopadne stejně, pokud se nedokáže na drolící se okenní římse udržet. Znovu se pokusila vyhoupnout nohu nahoru přes parapet, ale čím víc sebou mrskala, tím víc stisk jejích rukou povoloval.

Ze sevřených rtů jí unikl vzlyk. Visela z římsy už od chvíle, kdy tuhle noc sestoupila do podsvětí. Připadalo jí, jako by utekly celé hodiny, možná i dny. Její odhodlání sláblo. Zoufale vykřikla. Musí se dostat z téhle římsy a najít Furie. Je poutnice podsvětím – to je její úkol. Musí v podsvětí najít Furie, nějak je

porazit a zbavit Následníky jejich vlivu. Má skoncovat s koloběhem věčné pomsty, který polobohy nutí, aby se mezi sebou vyvražďovali. Jenže místo toho tady bezmocně visí.

Nechtěla spadnout, ale věděla, že pokud se tady bude držet celou věčnost, Furie nikdy nenajde. A v podsvětí trvala každá noc věčně. Helen věděla, že musí tuhle noc ukončit a vstoupit do nové, snad plodnější věčnosti. A jestli se nedokáže vysoukat nahoru, pak má jedinou možnost.

Prsty levé ruky jí brněly a její stisk povolil. Říkala si, že nemá smysl s tím bojovat, bude lepší se tomu poddat, protože tak to aspoň bude mít brzo za sebou. Stejně se ale z posledních zbytků sil křečovitě přidržovala římsy aspoň pravičkou. Byla moc vyděšená, než aby se dokázala pustit. Kousla se do zkrvavených rtů, aby se přiměla soustředit, ale prsty jí podklouzly ve špíně. Už se nedokázala udržet.

Když dopadla na zem, uslyšela, jak jí křuplo v levé noze.

Helen si přitiskla dlaň na ústa, aby potlačila výkřik, který hrozil naplnit její tichou ložnici v Nantucketu. Ještě teď cítila pod rozdrásanými bříšky prstů drsné kamínky z římsy v podsvětí. V šedavém světle těsně před svítáním poslouchala zvuky z přízemí. Otec se chystal do práce. Naštěstí zřejmě neslyšel nic neobvyklého, protože sešel dolů do kuchyně a jakoby nic chystal snídani.

Helen ležela v posteli a chvěla se bolestí ze zlomené nohy a namožených svalů. Mlčky čekala, až se její tělo začne samo uzdravovat. Po tvářích jí stékaly slzy a zanechávaly jí horké stopy na ledové pokožce. V ložnici byla hrozná zima.

Helen věděla, že aby se uzdravila, musí se pořádně najíst, jenže se zlomenou nohou do přízemí nemohla. Nabádala se, že musí zůstat klidná, a čekala. Za nějakou dobu, až její tělo bude dost silné, vstane a půjde dolů. Zatím zůstane ležet. Tátovi namluví, že zaspala. Schová před ním bolavou nohu pod stůl, při

snídani se bude usmívat a povídat si s ním, a až do sebe něco dostane, doléčí se.

Teď už to bude pořád lepší, slíbila si, zatímco tiše plakala do polštáře bolestí. Musí prostě jen vydržet.

Někdo jí mával rukou před obličejem.

„Co je?“ vyhrkla užasle. Otočila se k Mattovi, který jí naznačoval, že se má vrátit na zem.

„Promiň, Lennie, já to pořád nechápu. Kdo je to Následník a kdo Samotář?“ zeptal se a nakrčil ustaraně čelo.

„Já jsem Samotář,“ odpověděla trochu moc hlasitě. Seděla tady už nějakou dobu, ale pořád se nemohla soustředit na jejich hovor.

Narovnala ramena a rozhlédla se po místnosti. Zjistila, že na ni všichni zírají... všichni až na Lucase. Ten si prohlížel vlastní ruce v klíně a rty měl pevně semknuté.

Helen, Lucas, Ariadna a Jason seděli po škole u kuchyňského stolu Délosových a snažili se vysvětlit Claire a Mattovi, jak je to s polobohy. Matt a Claire patřili k Heleniným nejlepším přátelům z řad smrtelníků a oba byli hrozně chytří, jenže všechno to s Helen, rody polobohů a jejich odvěkou nenávistí bylo tak komplikované, že se to bez výkladu neobešlo. A Matt s Claire si zasloužili jasné odpovědi. Před sedmi dny riskovali životy, aby pomohli Helen i Délosově rodině.

Sedm dní, pomyslela si Helen. Odpočítala si to na prstech, aby si mohla být jistá. Jenže po vši té době, kterou strávila v podsvětí, to vypadalo spíš jako sedm týdnů. *Ale třeba to pro mě bylo sedm týdnů.*

„Zní to zmateně, ale je to jednoduchý,“ ozvala se Ariadna, když jí došlo, že Helen už pokračovat nebude. „Existují čtyři rody a všechny si od trojské války dluží navzájem krevní mstu. Proto v nás Furie probouzejí touhu zabít každého, kdo patří do jiného rodu. Jde o odvetu.“

„Před milionem let někdo z rodu Átreovců zabil někoho z Thébského rodu a od vás se čeká, že vykonáte krevní mstu?“ zeptal se pochybovačně Matt.

„Asi tak, až na to, že nejde o jednoho mrtvého. Mluvíme o trojský válce. Umřela tam spousta lidí na obou stranách, jak polobohů – Následníků, tak smrtelníků jako vy,“ dodala Ariadna s omluvným výrazem.

„To já chápu, ale stejně ta věc s krevní mstou nikam nevede, ne?“ trval na svém Matt. „Protože to nikdy neskončí. Je to šílený.“

Lucas se nevesele zasmál a zvedl oči z klína, aby se podíval na Matta. „To máš teda pravdu. A k tomu šílenství nás dohánějí Furie, Matte,“ pronesl tiše a trpělivě. „Pronásledují nás, dokud se jim nepodvolíme.“

Tenhle tón si Helen vybavovala. V duchu mu říkala Lucasův „profesorský“ hlas. Dokázala by ho poslouchat celý den, i když věděla, že to by si přát neměla.

„Chtějí, abychom se toužili navzájem zabít, a tak naplnili nějakou pokřivenou představu spravedlnosti,“ pokračoval Lucas rozvázným tónem. „Někdo z jednoho rodu zabije Následníka z jiného rodu, toho jeho rod pomstí a tak to jde pořád dokola už tři a půl tisíce let. Když Následník zabije někoho z vlastního rodu, stane se z něj Vyhnanec.“

„Jako Hektor,“ ozval se napjatě Matt. Už jen vyslovení jména jejich bratra a bratrance mohlo vyvolat kletbu Furií a rozzuřit klan Délosových. Matt to riskoval, jen aby měl úplně jasno. „Ten zabil svého bratrance Kreonta, protože Kréon zabil vaši tetu Pandoru, a teď všichni cítíte nepřekonatelnou chuť zabít jeho, i když ho máte pořád rádi. Pardon, ale pořád nevidím, kde je v tom nějaká spravedlnost – ani vzdáleně ne.“

Helen se rozhlédla kolem stolu a viděla, že Ariadna, Jason a Lucas skřípají zuby. Jason se jako první dokázal uklidnit.

„Proto je tak důležitý, o co se snaží Helen,“ odpověděl. „Vy-

dat se do podsvětí, porazit Furie, a skoncovat tak s tímhle bezvýsledným zabíjením.“

Matt to zdráhavě vzdal. S existencí Furií se smířoval jen stěží, ale chápal, že všichni kolem stolu by byli šťastnější, kdyby ty bytosti neexistovaly. Claire měla pocit, že pořád ještě potřebuje vysvětlit pár věcí.

„Dobře, Vyhnanec, to chápu. A Samotář jako Lennie je Následník, který má rodiče ze dvou rodů, ale nárok si na něj může dělat jenom jeden rod, je to tak? Čili ona by měla vůči tomu druhému rodu taky uplatňovat krevní mstu,“ pronesla opatrně, jako by věděla, že pro Helen nebude snadné to poslouchat, ale stejně cítila povinnost to vyslovit. „A tebe si nárokovala tvoje máma Dafne, nebo teda její rod.“

„Rod Átreovců,“ upřesnila Helen otupěle, když si vybavila, jak se její dávno ztracená matka před devíti dny vrátila, aby jí převrátila život naruby.

„A tvůj otec, pravý otec – i když pro mě bude vždycky tvým pravým tátou Jerry,“ dodala horlivě Claire, „myslím tvého biologického otce, co umřel ještě před tvým narozením... ten byl...“

„Z Thébského rodu.“ Helen se na okamžik setkala s Lucasovým pohledem a vzápětí uhnula. „Ajax Délos.“

„Náš strejda,“ doplnil Jason a přešel očima po Ariadně a Lucasovi.

„Jo,“ přikývla rozpačitě Claire. Zatěkala pohledem mezi Helen a Lucasem, kteří se jí oba očima vyhýbali. „A protože jste formálně patřili ke dvěma různým rodům, chtěli jste se ze začátku zabít. Dokud –“ zarazila se.

„Dokud jsme s Helen nesplatili dluh krve druhému rodu tím, že jsme pro sebe málem umřeli,“ dokončil Lucas pochmurně, jako by ostatní vyzýval, ať si o tom poutu mezi ním a Helen zkusí zapochybovat.

Helen toužila, aby se pod ní ve vydlážděné podlaze Délosovy

kuchyně rozevřela díra, v níž by mohla zmizet. Cítila, jak ji tíží nevyřčené otázky ostatních.

Jako by si všichni říkali: Jak daleko spolu Helen a Lucas zašli, než zjistili, že jsou bratranec a sestřenice? Jenom k líbání? Nebo k něčemu vážnějším?

A: Pořád po sobě touží, i když vědí, že jsou příbuzní?

A: Zajímalo by mě, jestli „to“ třeba nedělají dál, vzhledem k tomu, že oba umí létat? Třeba se každou noc vykradou oknem z ložnice a...

„Helen? Musíme se dát zase do práce,“ ozvala se Cassandra svým panovačným hlasem. Stála ve dveřích kuchyně s rukou založenou o chlapecky útlý bok.

Když se Helen zvedla od stolu, Lucas se podíval jejím směrem a věnoval jí nepatrný povzbudivý úsměv. Helen mu odpověděla stejně nenápadným pousmáním a vydala se za Kassandrou do knihovny Délosových. Najednou se cítila klidnější a sebejistější. Cassandra za nimi zavřela dveře a obě dívky se ponořily do knih, aby z nich načerpaly každý zlomek informace, který by mohl Helen v jejím úsilí pomoci.

Helen zabočila za roh a zjistila, že jí cestu blokuje zrezivělý oblouk. Mrakodrap byl ohnutý přes ulici, jako by jeho vrcholek přitlačila k zemi ruka obra.

Otřela si z čela svědivý pot a pokusila se najít tu nejbezpečnější cestu přes hromadu popraskaného betonu a zkrouceného železa. Lézt přes ni bylo těžké, jenže většina budov v tom opuštěném, zničeném městě se proměnila v podobné trosky, zatímco poušť kolem něj se rozrůstala do čím dál větších oblastí. Snažit se projít jinudy nemělo smysl. Všechny ulice přehrazovaly nějaké překážky a hlavně – Helen netušila, kterou cestou by se měla dát. Mohla dělat jen jediné: jít dál.

Když lezla přes zubatou mříž, z níž se linul pach koroze, zasllechla hluboké, temné zaskřípění. Podpěra vedle ní se uvolnila

z kloubu, kovový trám nad Helen se zlomil a zasypal jí popraškem rzi a písku. Instinktivně zvedla ruce, ale tady v podsvětí její paže neměly nadlidskou sílu Následníků. Upadla bolestivě na záda na plochu mříže a na břicho jí zuchnul spadlý nosník, takže ji uvěznil pod sebou.

Helen se zpod něj pokusila vykroutit, ale nedokázala pohnout nohama. Z boků se jí do celého těla šířila trýznivá bolest. Něco má určitě zlomeného – pánev, páteř... možná obojí.

Kroutila sebou, stínila si oči a snažila se hrdlem vyprahlým žízni polykat. Připadala si zranitelná a bezmocná jako želva převrácená krunýřem k zemi. Na modré obloze nebyl ani mráček, který by jí na chvíli poskytl úlevný stín.

Jen oslepující sluneční svit a nekonečné horko...

Helen vypochoďovala z učebny společenských věd slečny Beeové a potlačila zívnutí. Hlavu měla rozpálenou a přecpanou tak jako pomalu opékaný krocan na rožni na Díkůvzdání. Vyučování už ten den skoro končilo, ale to pro ni nebyla žádná útěcha. Helen se zadívala na svoje nohy a přemítala, co ji čeká. Každou noc sestupovala do podsvětí a putovala tou děsivou krajinou. Nechápala, proč se na některá místa vrací víckrát a jiná navštíví jen jednou, ale měla pocit, že to nějak souvisí s její náladou. Čím horší ji měla před usnutím, tím příšernější zážitky ji v podsvětí čekaly.

Teď se soustředila jen na to, aby na školní chodbě střídala nohy: levá, pravá... Náhle v tlačence ucítila, jak se něčí horké prsty dotkly její ruky. Vzhledla a spatřila Lucasovy průzračně modré oči, které se vpíjely do jejích. Prudce se nadechla, zadusila v sobě překvapení a zadívala se na něj.

Lucasův pohled byl něžný a hravý, koutky úst měl zvlněné tajným pousmáním. Šli každý opačným směrem, ale otáčeli po sobě hlavy a udržovali oční kontakt. Jejich úsměvy každou další vteřinou sílily. Helen škádlivě pohodila vlasy a prudce

se zadívala před sebe, aby to ukončila. Ale úsměv jí na rtech zůstal.

Jediný Lucasův pohled, a cítí se silnější. Zase živá. Slyšela ho, jak se sám pro sebe tiše směje, skoro potměšile, jako by věděl, jak silně ji dokáže ovlivnit. Zasmála se taky a zavrtěla hlavou. A pak uviděla Jasona.

Jason šel s Claire kousek za bratrance a celou tu mlčenlivou mezihru sledoval. Rty měl sevřené do ustaraného výrazu a v očích smutek. Nesouhlasně na Helen zavrtěl hlavou a ona sklopila oči. Prudce přitom zrudla.

Ano, chápe to – jsou bratranec a sestřenice. Flirtování mezi nimi je špatné. Ale cítila se pak líp, zvláště když jí už nedokázalo pomoci skoro nic jiného. Musí snad vším tím utrpením projít bez jediné útěchy, kterou má, bez Lucasova úsměvu? Helen došla na poslední hodinu, usadila se do lavice, a když vytáhla z tašky poznámkový blok, zuřivě zamrkala, aby potlačila slzy.

Helen obklopovaly dlouhé třísky. Nutily ji buď úplně znehybnět, nebo riskovat, že se na některou z nich nabodne. Byla polápená v kmeni stromu, který stál osamělý uprostřed vyprahlé pustiny. Jestli se nadechne moc zhluboka, dlouhé třísky ji probodnou. Paže měla zkroucené za sebou a nohy nepohodlně zkřívené pod sebou. Jestli při svém pokusu o vysvobození pohne hlavou dopředu – nebo se jen zapotácí vyčerpáním – vypíchne si oko.

„Co čekáte, že udělám?“ zašeptala vyčerpaně do prázdna. Věděla, že je úplně sama.

„Co mám dělat?!“ vykřikla náhle. Hrudník i záda ji pálily od bezpočtu drobných ranek.

Vřískot nepomáhal, ale vztek ano. Pomohl jí obrnit se proti nevyhnutelnému. To ona se sem dostala, i když neúmyslně, a dostane se i ven. Bolest byla většinou její propustkou z podsvětí. Pokud neumře, byla si téměř jistá, že odsud vyvázne a probere

se ve své posteli. Bude poraněná a rozbolavělá, ale aspoň bude venku.

Zírala na dlouhou třísku před svým okem. Věděla, co bude muset udělat, jen netušila, jestli to zvládne. Zuřivost, která ji před chvílí naplňovala, pomalu vyprchávala. Do očí se jí tlačily zoufalé slzy a stékaly jí po tvářích. Slyšela svoje přiškrcené, tlumené vzlyky, které ji tiskly hlouběji do toho klaustrofobického vězení. Minuty ubíhaly. Její nepřírozeně zkroucené paže a nohy volaly po vysvobození.

Čas tuhle situaci nezmění. Ani slzy. Nemá na vybranou. Věděla, že to buď udělá hned, nebo tady bude trpět další hodiny. Je Následnice, terč osudu. Nikdy neměla na vybranou, vždycky před ní stála jen jediná možnost. Při té myšlence se jí tělem znovu rozlil hněv.

Jediným rozhodným pohybem šklubla hlavou dopředu.

Lucas od Helen nemohl odtrhnout oči. I přes celou kuchyň viděl, že průsvitná pokožka na jejích lícních kostech je tak bledá, že byla vidět krajkovina modrých žilek pod ní. Přisahal by, že když ráno přišla do jejich domu, aby se zase s Kassandrou ponořily do knih, na jejích rukou byly znát blednoucí modřiny.

V očích teď měla pořád ten uštvaný, vyděšený výraz. Připadala mu ustrašenější než před pár týdny, kdy byli všichni přesvědčení, že po ní jde Tantalus a fanatická Stovka. Cassandra nedávno předpověděla, že Stovka soustředí veškerou energii na objevení Hektora a Dafne a že se Helen nemá čeho obávat. Pokud jí tedy nenaháněla strach Stovka, muselo to být něco v podsvětí. Lucase napadlo, jestli ji tam něco nepronásleduje, nebo dokonce nemučí?

To pomyšlení ho trhalo zevnitř. Připadal si jako divoké zvíře chycené v kleci, které marně leze zevnitř po mřížích svého vězení a zuřivě se kouše do vlastního těla. Musel zaskřípět zuby, aby v sobě zadusil zavrčení, které se mu dralo z hrdla. Měl

takový vztek, skoro pořád... a to mu dělalo starosti. Ale ještě horší než hněv byly jeho starosti o Helen.

Pozoroval ji, jak sebou trhne při sebemenším zvuku nebo se celá napne a vykulí oči, a to v něm pokaždé vyvolalo pocit paniky. Lucas cítil fyzickou potřebu ji chránit. Jako by celé jeho tělo toužilo vrhnout se mezi ni a nebezpečí. Jenže v tomhle jí nemohl pomoci. Pokud neumře, do podsvětí se nedostane.

Tenhle problém se pořád ještě snažil nějak vyřešit. Na světě nebylo moc bytostí, které mohly vstoupit do podsvětí jako Helen a přežít. V celé řecké mytologii se jich vyskytla jen hrstka. To ale neznamenalo, že se Lucas přestane snažit. Řešení problémů mu šlo vždycky dobře – například „nehodnutelných“ hádanek. Možná proto ho pohled na tak zuboženou Helen zraňoval a naplňoval hlodavou nenávistí.

Tohle za ni nemůže vyřešit. Tam dole je sama a on s tím nemůže nic dělat.

„Synu, co kdyby ses posadil ke mně?“ navrhl Kastor, a vytrhnul tak Lucase za zamyšlení. Ukázal na místo po své pravici u stolu, kam se všichni sesedli k nedělní večeři.

„To je Kassandřino místo,“ odpověděl Lucas a ostře zavrtěl hlavou. Ve skutečnosti si pomyslel, že to bylo *Hektorovo* místo. Nemohl se posadit na židli, která se nikdy neměla uvolnit. Místo toho si sednul k otci zleva, na okraj společné lavice.

„Jo, tati,“ potvrdila Cassandra, která automaticky zdědila tuhle židli poté, co Hektor zabil svého bratrance a Tantalova jediného syna Kreonta a stal se Vyhnanцем. „O co se to snažíš? Chceš mě vyloučit z rodiny nebo co?“

„Copak bys o tom nevěděla, kdyby to tak bylo? Co jsi to pak za věstkyni?“ zažertoval Kastor a polechtal dceru na břiše, až se rozkřičela.

Lucas chápal, že se Kastor snaží ještě si naposledy zadováďet s dcerou jako dřív, než o tuhle možnost přijde úplně. Jeho mladší sestřička měla jako věstkyně brzy odejít od rodiny i od ostat-

ních lidí. Brzo se od nich oddělí a stane se jen chladným nástrojem osudu, bez ohledu na to, jak moc ji její nejbližší milují.

Kastor tak nevynechal žádnou příležitost, kdy si mohl dceru dobírat, ale tentokrát Lucas viděl, že se na to otec soustředí jen napůl. Jako by jeho myšlenky bloudily někde jinde. Kastor z nějakého důvodu, jemuž Lucas zatím nerozuměl, nechtěl, aby se syn posadil na své obvyklé místo.

Došlo mu to, až když vedle něj na lavici, na místo, které se při častých návštěvách u nich doma stalo právoplatně jejím, vklouzla Helen. Když překročila lavici a posadila se, Lucas viděl, jak se jeho otec zamračil.

Rozhodl se na Kastorův nesouhlas nemyslet a užívat si Heleninu blízkost. I když vypadala tak raněná tím, co se jí dělo v podsvětí, její přítomnost dodávala Lucasovi sílu. Obrys jejího těla, měkkost paže, kterou se otřela o jeho předloktí, když si podávali talíře kolující kolem stolu, jasný zvonivý hlas, když se zapojila do hovoru – to všechno jako by se natáhlo do jeho nitra, do té klece, a konejšilo zuřivé divoké zvíře za mřížemi jeho žeber.

Kéž by pro ni mohl udělat totéž. Během večere přemítal, co se Helen děje v podsvětí. Věděl ale, že se jí na to může zeptat, teprve až budou někde sami. Jeho rodině by zalhala. Ale jemu lhát nebude.

„Hej!“ zavolal na ni tiše později, když se mu podařilo ji zahlédnout v temné chodbě mezi koupelnou a otcovou pracovnou. Na okamžik se napjala, ale když se k němu otočila, její rysy se uvolnily.

„Ahoj,“ vydechla a popošla blíž.

„Zlá noc?“

Přikývla a přisunula se ještě blíž, až ucítil vůni mandlového mléka, kterým si právě umyla ruce. Lucas věděl, že Helen si nejspíš neuvědomuje, jak se jejich těla vždycky snaží co nejvíc přiblížit jedno k druhému... ale on to vnímal.